

Samhällsansvar

Predikan 21 sönd e tref 2024-10-20 i Gustaf Adolfskyrkan av Arne Wikström

Nobels Fredspris tilldelades i år Nihon Hidankyo. En organisation som arbetar för en kärnvapenfri värld. Den består av överlevande efter atombomberna över Hiroshima och Nagasaki. I Nagasaki började freden brukar man säga, men frågan är om världsfreden varit mer hotad än den är i dag. Om jag orkar vill jag besöka Nagasaki en gång till i livet.

För några år sedan tilldelas Denis Mukwege Nobels Fredspris (2018). En av dr Mukweges medarbetare, lokal-vårdaren Justine Sirie säger: *Jag saknar ord för att uttrycka allt doktor Mukwege har gjort för kvinnor som mig. Han ger oss hopp även när det känns så tungt att våra hjärtan nästan slutar slå. Han opererar alla, oavsett om vi är fattiga eller rika, vilken folkgrupp vi tillhör eller vilken tro vi har.*

Han ger oss hopp, säger Justine Sirie. I dag är temat *Samhällsansvar*. Som kyrka och som individer har vi ett ansvar i det samhälle vi lever i. Att förmedla hopp. *Gör allt för att staden ni bor i ska blomstra*, säger profeten Jeremia i dagens GT-text. Vi ber om nåd att få vara hoppets ambassadörer till dem som har det så tungt att deras hjärtan nästan slutar slå.

Hoppet är uppdrag, skriver Ann Aldén, och fortsätter: *Paulus säger om hoppet att det består, liksom kärleken och tron. Men hoppet behöver ambassadörer. Människor som i sig själva är, och som kan peka på de flämtande lågor som tillsammans snitslar en bana genom mörker och fara, på vägen som leder både vidare och hem.*

Under 16 år bodde jag i Japan. Eftersom jag stannade så länge så blev jag tvungen att bli registrerad också i Japan. Jag fick något som på engelska heter: *Alien registration*. Det låter som om jag var en utomjording - *alien*. Och

kanske var jag det. Jag var "en gäst och främling".

Som gäst och främling måste jag lyda landets lagar. När jag körde bil måste jag köra på vänster sida eftersom det är vänstertrafik i Japan. Jag kunde inte säga: I Sverige är det högertrafik och eftersom jag är svensk så kör jag på höger sida. Det gick naturligtvis inte.

Vi trivdes bra i Japan – annars hade vi väl inte stannat 16 år. Men vi visste att en dag skulle vi resa hem. Därför investerade vi inte så hårt. Vi köpte inga fastigheter. Vi hyrde vår bostad och försökte leva med lätt bagage.

I Hebreerbrevet står det om människor som bekant sig som "gäster och främlingar på jorden". Det handlar bl.a. om Abraham. Det står om Abraham att han drog bort till ett främmande land och där bodde han i tält. Hebr 11:8-9.

Att vara "gäst och främling" är ett viktigt tema i bibeln. *Vårt hemland är himlen*, skriver Paulus. Fil 3:20. Är vi då som kristna något slags främmande människor på denna jord, ett slags "aliens" med medborgarskap i himlen, som inte deltar i det jordiska och praktiska, utan bara seglar lite ovanför de andra och är andligt upphöjda över denna världen?

Ibland har nog kyrkans folk uppträtt på detta sätt. Men jag tror inte att vi kristna ska vara konstiga eller märkvärdiga på något vis. Det mest andliga är att vara naturlig. Jesus är livsbejakande. Han talade mer om bröd än om bön. Det andliga är inte konstigt! Jesus säger: *Om ni inte tror mig när jag talar till er om det jordiska, hur skall ni då kunna tro när jag talar till er om det himmelska?* Joh 3:12.

Författaren Tomas Sjödin skriver: *Det är bland ungar, grannar, trasmattor och köksbord*

himmelriket är att finna. Den som inte vänder ett lyssnande öra mot denna värld kan aldrig höra ljudet av Guds rike. Det som är invärtes. I oss och världen.

Ett med din värld så vill du vi ska leva sjunger vi i psalm 288. Men samtidigt är det naturligtvis sant att vi är medborgare i himlen. För som kristna har vi ett dubbelt medborgarskap. Vi lever både i en synlig och i en osynlig värld. Vi har ett synligt pass men också en osynlig vattenstämpel.

Vi har ett dubbelt medborgarskap, men vår djupaste identitet är att vi är främlingar och gäster i denna värld. Därför slår vi inte ner våra bopålar så hårt. Vår sanna identitet är främlingens. En del av oss sjunger på en gammal psalm: *Jag är en gäst och främling, som mina fäder här. Mitt hem är ej på jorden, nej ovan skyn det är.*

Själv nynnär jag gärna på en sång tillsammans med mina systrar och bröder i Amerika:

*I'm just a poor wayfaring stranger
trav'ling trou this world of woe.*

En ung man berättade om sin väg till tro. Han hade växt upp i ett kristet hem. I tonåren kände han dragningen åt bägge hållen: Gud och världen. Han kände det som om han stod med ena foten i världen och den andra i Guds rike. Han förstod att det var ohållbart i längden. Det fungerade inte bra vare sig med tron eller levernet. Han brottades och trodde att han måste välja mellan Gud och världen. Men vid ett tillfälle blev han speciellt berörd av Gud och han överlämnade sitt liv åt Gud. ”Och nu”, sa han; ”står jag med bägge fötterna i världen och med hjärtat i Guds rike.

Ett med din värld så vill du vi ska leva, sjunger vi. Ja, vi tillhör en annan värld – vårt hemland är himlen, men vi står med bägge fötterna i denna värld - med ett uppdrag. Det är inte Guds mening att vi ska ta avstånd från den värld vi lever i. Utan just där vi står ska vi förverkliga Guds närvaro och förmedla hopp.

Temat för denna söndag är Samhällsansvar. Vi har ansvar för vårt samhälle. *Sök den stads bästa dit jag har fört er*, säger Jeremia (29:7). *Be för den!* Vi är kallade att delta i samhällsbygget. På varje ort ska de troende lyfta sina händer och be, säger aposteln (1 Tim 2:8).

Bön:

*Gud, du ber oss leva i världen
men inte av världen.*

*Hjälp oss att se glädjen i att vara människa
och att växa i ansvaret som du gett.*

*Du har gett gåvor till var och en av oss
att använda i det samhälle där vi lever.*

*Hjälp oss att se vad just vi har
och mod att använda det vi fått.*

*Tack, Gud, för förtroendet att leva
och ta ansvar i din värld.*

I Jesu namn.

Amen